

Ang Aklat ni Daniel - Bilang Tatlumpu't Walo

Pagbubunyag ng mga Hiyas: Ang Panaginip na Propetiko ni William Miller at ang Pagpapanumbalik ng Katotohanan

Jeff Pippenger

2024-01-02

Sa panaginip ni Miller siya ay pinadalhan ng isang kahon ng isang di-nakikitang kamay. Sa kaniyang panaginip, pinatnubayan siyang maunawaan ang mga sukat ng kahon bilang “kuwadrado ng anim” sa “sampung pulgada.” Ang sampu na pinarami sa kuwadrado ng anim ay katumbas ng tatlong daan at animnapu, na kumakatawan sa mga araw sa isang taóng propetiko. Ipinagkaloob kay Miller ang isang kahon na naglalaman ng mensaheng dapat niyang ipahayag, at ang mensaheng dapat niyang ipahayag ay nakabatay sa prinsipyong ang isang araw sa propesiya sa Bibliya ay kumakatawan sa isang taon. Ang kahon ay ang Bibliya, at para kay Miller ang Bibliya ay dapat tingnan sa dimensiyon ng prinsipyong “araw-kapalit-taon” ng propesiya sa Bibliya.

"Kaugnay ng Salita ng Diyos ay may isang susi na nagbubukas ng mahalagang baul, sa ating kasiyahan at kagalakan. Ako'y nagpapasalamat sa bawat sinag ng liwanag. Sa hinaharap, ang mga karanasang ngayo'y lubhang mahiwaga sa atin ay ipaliliwanag. May ilang karanasan na maaaring hindi natin lubos na maunawaan hanggang sa ang may kamatayang ito ay magbihis ng kawalang-kamatayan." Manuscript Releases, tomo 17, 261.

Sa panaginip ni Miller, may isang "susi" na nakakabit sa kaha; ang "susi" na iyon ay kumakatawan sa metodolohiyang pinatnubayang gamitin ni Miller.

Yaong mga nakatalaga sa pagpapahayag ng mensaheng ng ikatlong anghel ay nagsasaliksik sa Banal na Kasulatan ayon sa gayunding paraang ginamit ni Amang Miller. Sa munting aklat na pinamagatang "Views of the Prophecies and Prophetic Chronology," ibinigay ni Amang Miller ang mga sumusunod na payak subalit matalino at mahalagang mga tuntunin para sa pag-aaral at pagpapakahulugan ng Banal na Kasulatan:-

[Sinipi ang mga alituntunin isa hanggang lima.]

Ang nasa itaas ay isang bahagi ng mga alituntuning ito; at sa ating pag-aaral ng Bibliya ay makabubuti sa ating lahat na tumalima sa mga simulain na inilahad. Review and Herald, Nobyembre 25, 1884.

Nang buksan ni Miller ang sisidlan, natagpuan niya ang “sari-saring uri at sukat ng mga hiyas, mga diyamante, mga mahahalagang bato, at mga barya ng ginto at pilak sa bawat sukat at halaga, na kahanga-hangang inayos sa kani-kanilang kinalalagyan sa loob ng sisidlan; at sa gayong pagkakaayos ay sumalamin sila ng isang liwanag at kaluwalhatian ng maihahambing lamang sa araw.” Natuklasan ni Miller ang mga hiyas ng mga katotohanang bumubuo sa mga saligang katotohanan ng Adventismo. Ang mga katotohanang kaniyang natagpuan ay “nakaayos” sa ganap na kaayusan at sumalamin ng liwanag ng araw.

Pagkatapos ay inilagay ni Miller ang mga katotohanan “sa isang mesa sa gitna” at tinawag ang lahat na “halikayo at tingnan.” Ang “Halikayo at tingnan,” ay isang sagisag na hinango mula sa pagbubukas ng mga tatak sa aklat ng Apocalipsis, at si Miller ay kumakatawan sa mga marurunong na nakauunawa sa mensahe ni Daniel na inalis ng tatak noong 1798. Ang mga katotohanang inilagay ni Miller sa mesa ay ang mga katotohanang inalis ng tatak mula sa aklat ni Daniel, na inalis ng tatak ng Leon mula sa lipi ni Juda, at nakatakdang subukin ang salinlahing nabubuhay nang inalis ng tatak ang mga iyon. Dahil dito, ang apat na hayop sa Apocalipsis na kaugnay ng unang apat na tatak, at si Miller, ay nanawagan sa salinlahing iyon na “halikayo at tingnan.”

At nakita ko, nang buksan ng Kordero ang isa sa mga tatak, at narinig ko, na gaya ng ugong ng kulog, ang isa sa apat na buháy na nilalang na nagsasabi, Pumarito ka at tingnan mo. At nakita ko, at, narito, isang kabayong puti; at ang nakasakay dito ay may busog; at binigyan siya ng isang putong; at lumabas siyang nagtatagumpay, at upang lumupig pa. At nang buksan niya ang ikalawang tatak, narinig ko ang ikalawang buháy na nilalang na nagsasabi, Pumarito ka at tingnan mo. At lumabas ang isa pang kabayong mapula; at ipinagkaloob sa nakasakay dito ang kapangyarihang alisin ang kapayapaan sa lupa, at na magpatayan sila sa isa't isa; at ibinigay sa kanya ang isang malaking tabak. At nang buksan niya ang ikatlong tatak, narinig ko ang ikatlong buháy na nilalang na nagsasabi, Pumarito ka at tingnan mo. At tumingin ako, at, narito, isang kabayong maitim; at ang nakasakay dito ay may isang timbangan sa kanyang kamay. At narinig ko ang isang tinig sa kalagitnaan ng apat na buháy na nilalang na nagsasabi, Isang takal ng trigo sa isang denario, at tatlong takal ng sebada sa isang denario; at huwag mong pinsalain ang langis at ang alak. At nang buksan niya ang ikaapat na tatak, narinig ko ang tinig ng ikaapat na buháy na nilalang na nagsasabi, Pumarito ka at tingnan mo. At tumingin ako, at, narito, isang kabayong maputla; at ang pangalan ng nakasakay dito ay Kamatayan, at sumunod na kasama niya ang Impiyerno. At ipinagkaloob sa kanila ang kapangyarihan sa ikaapat na bahagi ng lupa, upang pumatay sa pamamagitan ng tabak, at ng gutom, at ng kamatayan, at ng mga hayop sa lupa. Apocalipsis 6:1-8.

Si Cristo, na inilarawan bilang ang Leon na mula sa lipi ni Juda, ang nagbukas ng aklat na tinatakan ng pitong tatak sa Aklat ng Pahayag; at ang Leon na mula sa lipi ni Juda rin ang nag-alis ng tatak sa mga hiyas na inilagay ni Miller sa mesa, at pagkatapos ay ipinahayag sa lahat: “Halikayo at tingnan.”

Ang mga katotohanang kanyang natuklasan ay maliwanag na inilarawan sa tsart ng mga tagapanguna noong 1843, na ayon kay Sister White ay ginabayan ng kamay ng Panginoon, yaon ding di-nakikitang kamay na nagdala kay Miller ng kahon na puno ng mga hiyas. Ang tatlong daang tsart na ginawa noong 1842 ay katuparan ng utos ni Habakuk na isulat ang pangitain at gawin itong malinaw sa mga tapyas. Ang mesa ni Miller sa gitna ng kanyang silid ay kumakatawan sa tatlong daang tsart (mga tapyas) na dinala ng mga mensaherong Millerita sa sanlibutan noong 1842 at 1843. Ang tsart na iyon, kasama ang tsart ng mga tagapanguna noong 1850, ang mga "tapyas" ng Habakuk kabanata dalawa.

“Iyon ang nagkakaisang patotoo ng mga mangangaral at mga pahayagan ng Ikalawang Pagparito, noong sila’y nakatayo sa ‘orihinal na pananampalataya,’ na ang paglalathala ng tsart ay isang katuparan ng Habakkuk 2:2, 3. Kung ang tsart ay isang paksa ng propesiya (at yaong

mga tumatanggi rito ay tumatalikod sa orihinal na pananampalataya), kung gayon ay sumusunod na ang 457 BC ang taon na pagmumulan ng pagtutuos ng 2300 araw. Kinailangan na ang 1843 ang maging unang panahong inilathala upang ang 'pangitain' ay 'magpaliban,' o upang magkaroon ng isang panahon ng pagpapaliban, na sa loob nito ang pulutong ng mga birhen ay aantok at matutulog hinggil sa dakilang paksa ng panahon, bago pa sila gisingin ng Sigaw sa Hatinggabi." James White, Second Advent Review and Sabbath Herald, Volume 1, Number 2.

Ang mga taong nagsimulang tumugon sa mensahe (mga hiyas) na pagkaraan ay inilarawan sa talahanayan ni Habakuk, sa pasimula ay iilan lamang, ngunit sa pagpapatunay ng prinsipyong isang araw para sa isang taon noong Agosto 11, 1840, ang mga tao ay "dumami hanggang sa maging pulutong."

Sa mismong oras na itinakda, ang Turkiya, sa pamamagitan ng mga embahador nito, ay tumanggap ng proteksiyon ng mga nagkakaisang kapangyarihan ng Europa, at sa gayo'y inilagay ang sarili nito sa ilalim ng pamamahala ng mga bansang Kristiyano. Ang pangyayaring ito'y eksaktong tumupad sa hula. Nang ito'y nabatid, napakarami ang nakumbinsi sa pagiging wasto ng mga simulain ng pagpapakahulugan ng propesiya na tinanggap ni Miller at ng kaniyang mga kasamahan, at ang kilusang Adbiyento ay nabigyan ng isang kagila-gilalas na sigla. Ang mga lalaking may karunungan at mataas na katayuan ay nakipagkaisa kay Miller, kapwa sa pangangaral at sa paglilimbag ng kaniyang mga pananaw, at mula 1840 hanggang 1844 ay mabilis na lumaganap ang gawain. Ang Dakilang Tunggalian, 334, 335.

Pagkatapos ay sinimulang gambalain ng karamihan ang mga hiyas. Sa puntong iyon, kikilalanin ni Miller ang pagkakalat ng mga hiyas. Ang salitang "pagkakalat" ay isa sa mga pangunahing simbolo ng "pitong ulit" sa Levitico dalawampu't anim, at sampung ulit na gumamit si Miller ng ilang anyo ng salitang "pagkakalat" sa paglalahad ng kaniyang panaginip. Ang "sampu" ay simbolo ng isang pagsubok, at nagsasaad ng wastong pag-unawa sa kahulugang simboliko ng mga "nangalat" na hiyas ni Miller bilang isang propetikong pagsubok para sa mga sa kanino dumating ang mga wakas ng sanlibutan.

Ang pagtanggap sa hiyas ng "pitong ulit" ang unang hiyas na isinantabi ng Adbentismong Laodiceano, sapagkat nabigo sila sa pagsubok ng "pangangalat" ni Moises, na ipinakilala ni Elias (Miller) noong 1863. Mula sa panahong iyon, ang mga hiyas ay lalo't lalong nangalat, nahaluan ng mga huwad, at sa wakas ay lubusang natabunan. Ang pagtatakip sa mga mahalagang hiyas ay sa wakas aabot sa puntong ang kaha (ang Bibliya) ay mawawasak.

Sa panaginip ni Miller, may kapansin-pansing pagkakaiba sa pagitan ng unang "pitong ulit" ng paggamit ni Miller sa salitang "scatter" at ng huling tatlong ulit ng kaniyang paggamit sa salitang iyon. Pagkaraang mabanggit niya ang "scatter" nang "pitong ulit," siya ay "lubos na pinanghinaan ng loob at nanlumo, at naupo at tumangis."

Bago sinimulan ni Cristo, na inilarawan bilang ang Leon ng lipi ni Juda, ang kaniyang gawain ng pagbubukas sa aklat na tinatakan ng pitong tatak na nasa Aklat ng Pahayag, tumangis si Juan.

Kapwa tumangis sina Juan at Miller nang maunawaan nila na ang sisidlan (Salita ng Diyos) ay nabaon sa ilalim ng mga huwad na hiyas.

At nakita ko sa kanang kamay niya na nakaupo sa luklukan ang isang aklat na may sulat sa loob at sa likuran, na tinatakan ng pitong selyo. At nakita ko ang isang malakas na anghel na sumisigaw nang malakas: Sino ang karapat-dapat na magbukas ng aklat, at kalagin ang mga selyo nito? At walang sinuman sa langit, ni sa lupa, ni sa ilalim ng lupa, ang makapagbukas ng aklat, ni makatingin dito. At ako'y labis na tumangis, sapagkat walang natagpuang karapat-dapat na magbukas at magbasa ng aklat, ni makatingin dito. At sinabi sa akin ng isa sa mga matanda, Huwag kang umiyak: narito, ang Leon ng lipi ni Juda, ang Ugat ni David, ay nagtagumpay upang buksan ang aklat at kalagin ang pitong selyo nito. Apocalipsis 5:1-5.

Nang ang pagtanggap patindi nang patindi sa mga hiyas na natuklasan ni Miller at iniharap niya sa sanlibutan ay umabot sa puntong winasak ang Biblia (ang kaha), noon ay tumangis si Miller.

Noo'y nakita ko na sa gitna ng mga tunay na hiyas at barya ay nagkalat sila ng di-mabilang na dami ng mga huwad na hiyas at palsipikadong barya. Lubhang nag-alab ang aking poot dahil sa kanilang hamak na asal at kawalang-utang-na-loob, at sinaway at sinumbatan ko sila dahil dito; ngunit habang lalo ko silang sinasaway, lalo naman nilang ikinakalat ang mga huwad na hiyas at palsong barya sa gitna ng mga tunay.

Nabagabag ako noon sa aking pisikal na kaluluwa at nagsimulang gumamit ng pisikal na lakas upang itulak sila palabas ng silid; ngunit habang itinutulak ko ang isa, tatlo pa ang pumapasok at nagdadala ng dumi, mga pinagkayasan, buhangin, at sari-saring uri ng basura, hanggang sa matakpan nila ang bawat isa sa mga tunay na hiyas, mga diyamante, at mga barya, na pawang naikubli sa paningin. Pinagpira-piraso rin nila ang aking sisidlan at ikinalat iyon sa gitna ng basura. Inakala kong walang sinumang nag-ukol ng pansin sa aking dalamhati ni sa aking galit. Lubos akong pinanghinaan ng loob at nalupaypay, at naupo ako at tumangis.

Sa puntong ito ng kanyang panaginip, ang salitang "scatter" ay nagamit na nang "pitong beses." Ang huling tatlong paglitaw ay kakaiba mula sa unang pito, kaya't naglalagay ito ng isang lagdang propetiko sa pitong pagkakatatiling sagisag ng "pitong panahon" ng Levitico dalawampu't anim. Ang ikalawang panaginip ni Miller, gaya ng ikalawang panaginip ni Nebukadnezar, ay kinikilala sa paraang simboliko ang "pitong panahon."

Gaya ng nangyari kay Juan sa Apocalipsis kabanata lima, nang tumangis si Miller, ang lalaking may panlinis ng dumi (ang Leon mula sa lipi ni Juda) ay saka "nagbukas ng isang pintuan" at pumasok sa silid. Ang paglalarawang biswal tungkol sa Ama na may hawak ng aklat na tinatakan ng pitong tatak, na walang sinumang makapagbukas at siyang naging sanhi ng pagtanggap ni Juan, ay nagsimula sa talatang isa ng ikaapat na kabanata.

Pagkatapos nito ay tumingin ako, at narito, isang pinto ang nabuksan sa langit; at ang unang tinig na aking narinig, na gaya ng tinig ng pakakak na nakikipag-usap sa akin, ay nagsabi, Umakyat ka rito, at ipakikita ko sa iyo ang mga bagay na kinakailangang mangyari pagkatapos nito. Apocalipsis 4:1.

Tumangis si Miller at nakita niyang bumukas ang isang pinto. “Habang ako’y gayon tumatangis at nananaghoy dahil sa aking malaking kawalan at pananagutan, naalaala ko ang Diyos, at taimtim na nanalangin na suguin Niya sa akin ang tulong. Pagdaka’y bumukas ang pinto, at may isang lalaking pumasok sa silid, samantalang nilisan iyon ng lahat ng tao; at siya, na may hawak na iskoba, ay binuksan ang mga bintana, at sinimulang alisin sa pamamagitan ng iskoba ang dumi at basura mula sa silid.” Dumating ang Leon ng lipi ni Juda at ang lalaking may iskoba sa pagbubukas ng isang pintuan, nang tumangis sina Juan at Miller. Ang pagbubukas ng isang pintuan ay isang sagisag ng pagbabago ng dispensasyon.

Gaya kay Miller, siya’y tumangis at may nabuksang pinto, ngunit siya’y nanalangin din. “Lubos akong nanglupaypay at pinanghinaan ng loob, at naupo ako at tumangis. Samantalang ako’y gayong tumatangis at nananangis dahil sa aking malaking kawalan at pananagutan, naalaala ko ang Diyos, at taimtim akong nanalangin na suguin Niya sa akin ang tulong. Pagdaka’y nabuksan ang pinto, at may isang lalaking pumasok sa silid, at pagpasok niya’y nagsilabas ang lahat ng tao; at siya, na may hawak na walis, binuksan ang mga bintana, at sinimulang walisin ang alikabok at mga basura mula sa silid.”

Ang panalanging nagsisilbing panandang-daan sa kasaysayan ng mga huling araw ay ang panalanging ipinamalas nina Daniel at ng tatlong mararangal sa kabanata dalawa, at ipinamalas din ni Daniel sa kabanata siyam. Ito ang panalanging inihahayag sa Levitico dalawampu’t anim hinggil sa “pitong panahon,” na dapat ipanalangin ng dalawang saksi ng Apocalipsis labing-isa kapag kanilang nabatid na sila ay napangalat. Dapat ulitin ng dalawang saksi ang ginawa ni Daniel sa kabanata siyam, nang kaniyang nabatid na siya ay “napangalat” bilang katuparan ng sumpa ni Moises. Dapat ding ulitin ng dalawang saksi ang inilarawan ni Miller sa kaniyang panaginip, nang marating niya ang puntong ang kaniyang mga hiyas ay napangalat sa loob ng “pitong panahon.”

Kapag ang panalanging iyon ay tinandaan, nabubuksan ang isang pinto, dumarating ang tagapagwalis ng dumi, at ang silid ay walang laman. Naglaho na ang masamang pulutong, at sumapit ang isang bagong dispensasyon. Kung magkagayo’y ang Leon ng lipi ni Juda, na ang Kaniyang kalaykay ay nasa Kaniyang kamay, “binuksan ang mga bintana, at sinimulang walisin ang dumi at basura mula sa silid,” at habang “Kaniyang winawalis ang dumi at basura, ang mga huwad na hiyas at palsipikadong barya ay pawang umangat at lumabas sa bintana na parang ulap, at tinangay sila ng hangin.”

Ang mga nakabukas na bintana ay nagmamarka rin ng isang pagkakahati, sapagkat habang ang basura ay inilalabas sa bintana, yaong mga tumupad sa utos na masusumpungan sa Malakias, na nag-uutos sa mga “saserdote” ng mga huling araw na: “Dalhin ninyong lahat ang mga ikapu sa kamalig, upang magkaroon ng pagkain sa aking bahay, at subukin ninyo ako ngayon dito, sabi ng Panginoon ng mga hukbo, kung hindi ko bubuksan para sa inyo ang mga bintana ng langit, at ibuhos sa inyo ang isang pagpapala, na walang sapat na dako upang tanggapin ito.” Ang bukas na pinto at ang mga bukas na bintana ay kumakatawan sa isang pagbabago ng dispensasyon na natutupad sa panahong inaalis ang mga masasamang saserdote, at ang mga matuwid na saserdote ay pinagpapala.

Habang nagsisimulang lubusang dalisayin ng lalaking may brotsang pan-alis ng dumi ang kaniyang sahig, ipinikit ni Miller sandali ang kaniyang mga mata. “Sa kaguluhan, ipinikit ko sandali ang aking mga mata; pagdilal ko, wala na ang lahat ng basura. Ang mahahalagang hiyas, ang mga diyamante, ang ginto at pilak na mga barya, ay nagkalat nang sagana sa buong silid.” Noon ay ganap nang naihiwalay ang mahalaga at ang hamak.

Pagkatapos ay inilagay ang mas malaking sisidlan sa ibabaw ng mesa, at ang nagkalat na mga hiyas ay inihulog dito. "Pagkatapos ay inilagay niya sa mesa ang isang sisidlan, higit na malaki at higit na marikit kaysa sa nauna, at tinipon niya ang mga hiyas, ang mga diyamante, ang mga barya, ng dakot-dakot, at inihulog ang mga ito sa sisidlan, hanggang sa wala nang natira kahit isa, bagaman ang ilan sa mga diyamante ay hindi mas malaki kaysa dulo ng aspila." Pagkaraan, ang mga saligang katotohanan ni Miller ay pinagsama, hindi lamang sa Bibliya, kundi pati sa Espiritu ng Propesiya, at ang mga katotohanang iyon ay naging higit na marikit at higit na maningning kaysa noong una.

Habang sinusuri natin ang pangitain sa Ilog Ulai sa mga tuntunin ng mensaheng inalisan ng tatak noong 1798, dapat maunawaan na ang ilan sa mga katotohanang iyon ay nalimitahan ng balangkas na ipinagkaloob kay Miller. Dapat ding asahan na, samakatwid, ang ilan sa mga katotohanang iyon ay magiging higit na malaki at higit na marikit, bagaman maaaring ang ilan sa mga ito ay magmukhang maliit o di-gaanong mahalaga.

Kapag naipanumbalik ang mga katotohanan, inilalagak ang mga ito sa isang mas malaking baúl; pagkatapos ay muling ibinibigkas ang panawagan, hindi ni Miller kundi ni Cristo (na siyang “dirt brush man,” ang Leon mula sa lipi ni Juda): “Halikayo at tingnan.” Ito’y nagpapakilala na may katatapos lamang na pagbubukas ng tatak, at ang panghuling pagbubukas ng tatak ay ang Pahayag ni Jesu-Cristo na nagaganap bago magsara ang probasyon, o, gaya ng itinutukoy ni Sister White, kapag ang “dirt brush man” ay nakapasok na.

"Tumingin ako sa loob ng kaha, ngunit napasilaw ang aking mga mata sa tanawin. Nagningning ang mga iyon nang sampung ulit kaysa sa kanilang dating kaluwalhatian. Inakala kong ang mga iyon ay kinuskos sa buhangin ng mga paa ng mga taong masasama na nagpakalat at nagyurak sa mga iyon sa alikabok. Nakaayos ang mga iyon sa magandang kaayusan sa loob ng kaha, bawat isa ay nasa kani-kaniyang kinalalagyan, nang walang anumang nakikitang bakas ng pagpapagal ng taong naghagis sa mga iyon sa loob. Ako'y sumigaw sa labis na kagalakan, at ang sigaw na iyon ang gumising sa akin." Early Writings, 83.

Ang panahon ng pagluwat at ang unang pagkadismaya ay dumating noong Hulyo 18, 2020, at mula noong Hulyo ng 2023, ang Leon ng lipi ni Juda ay nag-aalis ng selyo sa mensahe ng Pahayag ni Jesu-Cristo. Sinasaklaw ng pag-aalis ng selyong iyon ang aklat ni Daniel, at tatapusin natin ang ating pagsasaalang-alang sa panaginip ni Miller sa susunod na artikulo.

Ang gawain ng tagapagwalis ng dumi ay isinasakatuparan sa pakikipagtulungan sa mga “marurunong na saserdote,” at ang gawain ng mga “saserdoteng” iyon—na sila ang dalawang saksi ng Pahayag kabanata labing-isa, at sila rin ang muling binuhay na mga patay na buto sa Ezekiel

kabanata tatlumpu't pito—ay kinakatawan din sa pamamagitan ng iba pang mga linya ng Salita ng Diyos. Gagamitin namin ang ilan sa mga linyang iyon bilang mga pangalawang saksi sa aming natukoy hinggil sa ikalawang panaginip ni William Miller.

"Ang mga Kasulatan ay ibinigay sa ating kapakinabangan upang tayo'y maturuan sa katuwiran. Ang mahahalagang sinag ng liwanag ay natakpan ng mga ulap ng kamalian, ngunit handa si Cristo na pawiin ang mga ulap ng kamalian at pamahiin, at ibunyag sa atin ang kaningningan ng kaluwalhatian ng Ama, upang masabi natin, gaya ng sinabi ng mga alagad, 'Hindi ba nagliliyab ang ating puso sa loob natin, samantalang siya'y nakikipag-usap sa atin sa daan?'" Publishing Ministry, 68.